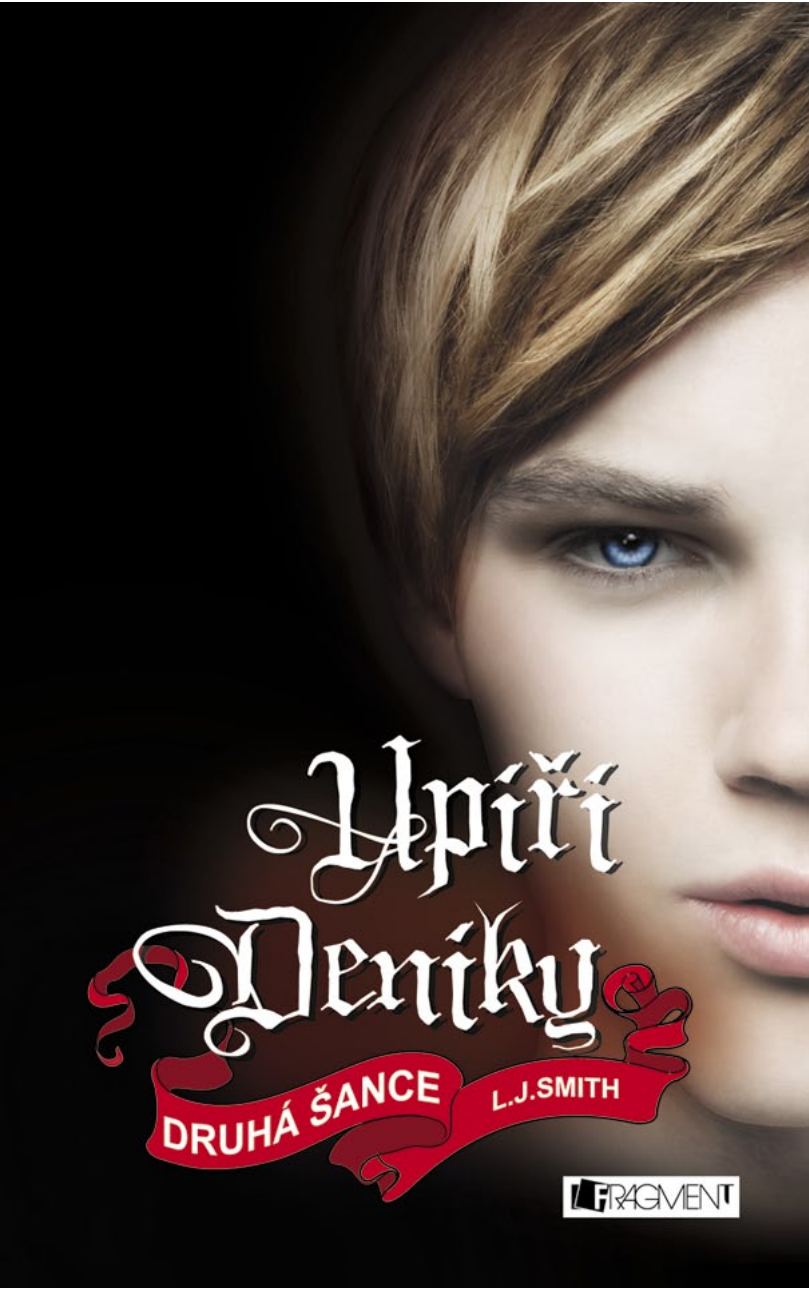

Upíří Deníky

DRUHÁ ŠANCE

L.J.SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Druhá šance

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození
Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas
Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti
Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Lisa J. Smith
Upíří deníky – Druhá šance – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Elena Gilbertová vykročila na sametovou plochu zeleného trávníku, jemná stébla se měkce poddávala jejím chodidlům. Trsy šarlatových růží a fialkových straček vyrážely z půdy a nad ní se klenulo husté loubí, ve kterém zářily rozsvícené lucerňičky. Na terase před ní se tyčily dvě bělostné mramorové fontány, jež vysílaly vysoko do vzduchu spršky zpěňené vody. Vše kolem bylo krásné, elegantní a jaksi známé.

Tohle je přece Bloddeuweddin palác, ozval se hlas za ní. Ale když tu byla naposledy, byl trávník plný rozesmátých a roztančených účastníků večírku. Nyní byli pryč, ačkoliv tu zbyly pozůstatky jejich přítomnosti – prázdné sklenice rozeseté po stolech rozestavených po okrajích trávníku; přes jednu židli byl přehozený hedvábný šál;

na okraji fontány spočíval jeden osamělý střevíc na vysokém podpatku.

A ještě něco tu bylo velmi podivné. Minule byla scéna osvětlená pekelným rudým přísvitem, který osvětloval v Temné dimenzi vše, měnil modré odstíny na purpurové, bílé na růžové a růžové na sametově rudou barvu krve. Nyní vše zalévalo jasné světlo a nad hlavou pokojně plul bílý měsíc v úplňku.

Za ní se ozvalo zašustění a Elena si s úlekem uvědomila, že přece jen není sama. Najednou tu byla temná postava – a kráčela k ní.

Damon.

Samozřejmě, že je to Damon, pomyslela si Elena s úsměvem. Pokud se před ní někdo dokáže nečekaně zjevit tady, kde si připadá jako na konci světa – nebo alespoň na místě, kde před hodinou skončil skvělý večírek – je to rozhodně Damon. Bože, ten je ale sexy. Černá s černou: černé jemné vlasy, oči temné jako půlnoc, černé džíny a jemná černá kožená bunda.

Jejich pohledy se setkaly. Byla tak šťastná, že ho vidí, že sotva dýchala. Vrhla se mu do náručí a objala ho kolem krku. Cítila pevné svaly na jeho hrudi a pažích.

„Damone,“ vydechla a hlas se jí z nějakého důvodu hrozně chvěl. I její tělo se chvělo a Damon ji začal hladit na pažích a ramenou a uklidňovat ji.

„Copak je, princezno? Neříkej, že máš strach,“ líně se na ni zakřenil. Přitom stále cítila na svém těle jeho silné a pevné ruce.

„Ale já *mám* strach,“ odpověděla.

„A čeho se bojíš?“

Ta otázka ji na okamžik vyvedla z míry. Pak si pomalu položila tvář na jeho hrud' a odpověděla: „Bojím se, že tohle všechno je jenom sen.“

„Povím ti tajemství, princezno,“ pošeptal jí do ucha. „Ty a já jsme to jediné, co je tady skutečné. A sen je všechno to ostatní.“

„Jenom ty a já?“ opakovala Elena s pocitem, že se jí do vědomí dobývá jakási nepříjemná myšlenka... jako kdyby na cosi důležitého zapomněla... nebo na někoho... Na šatech jí přistála vložka popela. Nepřítomně ji smetla pryč.

„Jen my dva, Eleno,“ prohlásil Damon rozhodně. „Ty jsi moje. Já jsem tvůj. Milovali jsme jeden druhého od počátku časů.“

Samozřejmě. Tak proto se asi třese – to bude radostí. Je její. A ona je jeho. Patří k sobě.

Zašeptala jediné slovo: „Ano.“

A on ji pak políbil.

Rty měl jemné jako hedvábí, a když se polibek prohloubil, zaklonila hlavu, ukázala mu hrdlo a očekávala dvojité bodnutí, které tak důvěrně znala.

Když nepřišlo, opět otevřela oči a vrhla na něho tázavý pohled. Měsíc jasně zářil jako vždycky a vzduch byl těžký vůní růží. Ale Damonova ostře řezaná tvář vypadala v kontrastu s tmavou ksticí velmi bledě. Na ramena bundy se mu snášely další vločky popela. A najednou všechny ty drobné pochybnosti, které na ni útočily, dostaly pevné obrysy.

Ach, ne. To ne.

„Damone,“ zavzlykala a zoufale mu pohlédla do očí, zatímco v těch jejích se objevily slzy. „Ty tu určitě nejsi, Damone. Ty jsi... mrtvý.“

„Už víc než pět stovek let, princezno,“ vrhl na ni Damon jeden ze svých oslnivých úsměvů. Kolem nich se k zemi snášelo stále více popela, bylo to jako lehký šedivý deštík... stejný šedivý popel jako ten, pod kterým je pohřbeno Damonovo tělo, celé dimenze a světy daleko...

„Damone, ty jsi... mrtvý úplně. Nemyslím nemrtvý, ale... úplně pryč.“

„Ne, Eleno...“ Jeho obrys se začal mihotat a rozplývat, jako dosluhující žárovka. Už Damonovy paže vůbec necítila. Mizel v mihotavém světle.

„Poslouchej mě, Eleno...“

Najednou držela v náruči jen měsíční svit. Do srdce se jí zaryl žal.

„Jediné, co musíš udělat, je zavolat mě,“ uslyšela Damonův hlas. „Jediné, co musíš...“

Jeho hlas se ztratil v šepotání větru mezi stromy.

Elena prudce otevřela oči. Skrze mlhu spánku zaregistrovala, že je v pokoji plném slunečního světla a že na parapetu otevřeného okna sedí veliký havran. Pták naklonil hlavu ke straně a zakrákal, přičemž ji pozoroval jasnýma očima.

Po páteři jí projelo zamrazení. „Damone?“ zašeptala.

Ale havran jen roztáhl křídla a odletěl pryč.

2.

Milý deníčku,
*JSEM DOMA! Jenom stěží se tomu od-
važuju uvěřit, ale je to tak.*

Probudila jsem se se strašně divným pocitem. Nevěděla jsem, kde to jsem, a jenom jsem tak ležela, vychutnávala si tu vůni vypraného povlečení a pokoušela se přijít na to, proč mi to všechno připadá tak známé.

Nebyla jsem v komnatě u lady Ulmy. Tam jsem spávala uvelebená v nejjemnějším saténu a sametu a vzduch byl provoněný vonnými esencemi. Nebyla jsem ani v penzionu: paní Flowersová pere povlečení v jakési podivně vonící směsi bylin, o které Bonnie tvrdí, že nás má chránit a přivolávat dobré sny.

A najednou jsem to věděla. Jsem doma. Strážkyně to dokázaly! Přenesly mě domů.

Nezměnilo se nic – a přece všechno. Je to ten samý pokoj, ve kterém jsem spávala od doby, kdy jsem byla malá holčička: leštěná komoda z třeshňového dřeva, houpací křeslo, na polici malý plyšový černobílý pejsek, kterého vybral Matt na zimním karnevalu, když jsme byli ještě v prváku, můj psací stůl s roletou a příbrádkami, zdobené starožitné zrcadlo nad komodou, plakáty obrazů Moneta a Klimta z výstav, kam mě vzala teta Judith, když jsme jely na výlet do Washingtonu, D.C. Dokonce i hřeben a kartáč mám vzorně srovnané na komodě pod zrcadlem. Všechno je, jak má být.

Vylezla jsem z postele a stříbrným nožem na dopisy jsem nadzdvihla prkno, pod kterým mám už léta svoji tajnou skrýš – a našla jsem tenhle deník – přesně tam, kam jsem ho před mnoha měsíci schovala. Poslední zápis je ten, který jsem psala tenkrát před oslavami Dne zakladatelů v listopadu, než jsem... umřela. Než jsem odešla z domova a už se nevrátila. Až doteď.

V posledním zápisu podrobně probírám náš plán ukrást svůj druhý deník, který mi sebrala Caroline – ten, který chtěla číst nahlas na pódiu při oslavách, aby mi naprosto zničila život. A hned další den jsem se utopila v potoce Wickery Creek a probudila se znovu jako upír. A pak jsem zemřela znovu ve slunečním svitu a vrátila se opět jako člověk. Cestovala jsem do Temné dimenze a zažila stovky dobrodružství. A můj starý

deník zatím na mě celou tu dobu čekal tady, kde jsem ho nechala, pod prknem v podlaže.

Ta druhá Elena – ta, kterou Strážkyně vložily každému do paměti – tu ale celé ty měsíce byla, chodila do školy a žila normálním životem. Ta Elena sem nic nezapisovala. Vlastně se mi ulevilo. Bylo by strašidelné prohlížet si zápisky v deníku psané mým vlastním rukopisem a nepamatovat si jedinou z věcí, o nichž se v nich píše. I když by mi to asi pomohlo. Nemám nejmenší ponětí, co se podle přesvědčení obyvatel Fell's Church vlastně dělo v uplynulých měsících, které následovaly po Dni zakladatelů.

Celé městečko Fell's Church dostalo novou šanci. Kitsune tohle město naprosto zničili, a to jen z čiré zlomyslnosti. Poštvali děti proti jejich rodičům, nutili lidi, aby ničili sebe i ty, které nejvíc milují.

Ale teď – jako by se nic z toho nikdy nestalo.

Pokud Strážkyně dodržely svoje slovo, všichni, kdo umřeli, by měli být zase naživu – ubohá Vickie Bennetová i Sue Carsonová, jež v zimě zabili Klaus a Katherine, Tyler Smallwood i nepříjemný pan Tanner, i ti nevinní, které kitsune zabili nebo nechali zabít. Já. Všechno zpět, všechno začíná znovu.

A – s výjimkou mě a mých nejbližších přátel Meredith, Bonnie, Matta, mého drabého Stefana a paní Flowersové – nikdo jiný neví, že ode Dne zakladatelů se nic nedělo jako obvykle.

Všichni jsme dostali druhou šanci. Dokázali jsme to. Všechny jsme zachránili.

Všechny, s výjimkou Damona. On nakonec zachránil nás, ale my jsme nedokázali zachránit jeho. Bez ohledu na to, jak moc jsme se snažili, jak zoufale jsme prosili, neexistoval způsob, jakým by ho Strážkyně mohly přivést zpátky. A upíři se nepřevtělují. Nepřejdou do nebe, ani do pekla, ani do žádné jiné formy života po životě. Oni prostě... zmizí.

Elena na okamžik přestala psát a zhluboka se nadechla. Oči se jí zaplnily slzami, ale znovu se sklonila nad deníkem. Musí říct celou pravdu, pokud má mít vedení deníku vůbec nějaký smysl.

Damon mi zemřel v náručí. Bylo zoufalé sledovat, jak ode mě odchází... Ale nikdy nepřipustím, aby se Stefan dozvěděl, co jsem k jeho bratrovi opravdu cítila. To by bylo kruté – a k čemu by to teď bylo dobré?

Pořád nemůžu uvěřit, že je pryč. Nikdo nepůsobil tak živě jako Damon – nikdo nemiloval život víc než on. A teď už se nikdy nedozví...

V tu chvíli se dveře Elenina pokoje náhle prudce rozletěly a Elena s leknutím rychle deník zaklapla. Ale tím vetřelcem byla jenom její mladší sestřička Margaret

v růžovém pyžamku s kytíčkami, které uprostřed na hlavě trčely vlásy jako kohoutí chvost. Pětiletá holčička ani nezpomalila, dokud nepřistála přímo na Eleně.

Vrhla se jí kolem krku, div jí nevyrazila dech. Měla tvářičky vlhké od slz, rozzářené oči a pěstičkami svírala Elenu, jako by ji nechtěla nikdy pustit.

Elena zjistila, že ji drží stejně pevně, že vděčně nese váhu sestřina tělíčka a vdechuje sladkou vůni jejího dětského šamponu a modelíny, se kterou si asi právě hrála.

„Chybělas mi!“ prohlásila Margaret a hlas se jí zlomil ve vzlyku. „Eleno! Tolik jsi mi chyběla!“

„Cože?“ navzdory úsilí o veselý tón si Elena uvědomila, že se jí třese hlas. Šokovaně si uvědomila, že neviděla Margaret přes osm měsíců. Ale Margaret o tom přece nemůže vědět. „To se ti od včerejšího večera tolik stýskalo, žes musela přiběhnout a porazit mě?“

Margaret se od Eleny trochu odtáhla a upřeně na ni hleděla. V pohledu modrých očí pětileté dívenky byl takový *vědoucí* výraz, až se Elena zachvěla.

Ale Margaret neřekla ani slovo. Prostě jen Elenu objala ještě pevněji, stulila se k ní a položila jí hlavu na rameno. „Měla jsem ošklivý sen. Zdálo se mi, žes mě opustila. Žes *odešla*.“ To poslední slovo potichu zavzlykala.

„Ach, Margaret,“ vydechla Elena a pevně ji k sobě přitiskla, „to byl jenom sen. Já nikam neodejdu.“ Zavřela oči, objímala Margaret a modlila se, aby to opravdu byl

jenom ošklivý sen, aby zrovna Margaret nějak neunikla zaříkání Strážkyň.

„Tak, broučku, je čas se zvednout,“ prohlásila Elena po chvilce a něžně polechtala Margaret na boku. „Dáme si spolu fantastickou snídani? Mám ti udělat palačinky?“

Margaret se posadila a hleděla na Elenu svýma obrovskýma modrýma kukadlama. „Strejda Robert přece dělá vafle,“ připomněla. „On v neděli ráno *vždycky* dělá vafle, pamatuješ?“

Strejda Robert. No dobře. Určitě se s tetou Judith vzali, když Elena umřela. „No jasně, že jo, králíčku,“ souhlasila vesele. „Jenom jsem si neuvědomila, že je neděle.“

Teď, když se o tom Margaret zmínila, si Elena uvědomila, že slyší někoho dole v kuchyni. A cítí vůni něčeho moc dobrého. Začichala. „Že bych cítila *slaninu*?“

Margaret přikývla. „O co, že budu v kuchyni první!“

Elena se zasmála a vstala. „Dej mi minutku, ať se pořádně vzbudím. Hned za tebou přijdu dolů. *Budu zase mluvit s tetou Judith*, uvědomila si s náhlým přílivem radosti.

Margaret vyskočila z postele. U dveří se zarazila a ohlédla se na sestru. „Opravdu přijdeš dolů, že jo?“ zeptala se váhavě.

„No opravdu, slibuju,“ ujistila ji Elena a Margaret se usmála a vyběhla do chodby.

Elena za ní hleděla a znovu ji až omráčilo, jak fantastickou druhou šanci – nebo ve skutečnosti třetí šanci –

dostala. Na okamžik si jen užívala ten pocit štěstí z toho, že je doma, ve svém milovaném domově, v místě, o kterém si myslela, že už v něm nikdy nebude moct žít. Slyšela, jak Margaret dole vesele repetí a strýc Robert jí odpovídá hlubším mumlavým hlasem. Navzdory všemu má takové *štěstí*, že je konečně zase doma. Co by mohlo být krásnějšího?

Oči se jí naplnily slzami, až musela pevně stisknout víčka. To byla ale *hloupá* myšlenka. Co by mohlo být krásnějšího? Kdyby byl ten havran na parapetu doopravdy Damon. Kdyby věděla, že je někde tam venku, připravený věnovat jí jeden ze svých líných úsměvů nebo ji dokonce záměrně rozčít – to by *bylo* krásnější.

Elena otevřela oči a několikrát zamrkala, aby se zbavila slz. Nemůže se zhroutit. Ne teď. Ne teď, když znovu uvidí svoji rodinu. Teď se bude smát a culit a všechny objímat. Později se může zhroutit a podvolit se té ostré bolesti, která ji zevnitř rve na kusy, a vzlykat, jak bude chtít. Vždyť má všechnen čas na světě, aby truchlila pro Damona, protože jeho ztráta nikdy v životě nepřestane bolet.

3.

Jasně ranní slunce zalévalo dlouhou točitou příjezdovou cestu, která vedla ke garáži za penzionem. Po modré obloze pluly chomáčky nadýchaných beránků. Byla to tak poklidná scenérie, až se zdálo neuvěřitelné, že se v těchto místech kdy dělo něco zlého.

*Když jsem tu byl naposledy, pomyslel si Stefan a nasa-
dil si sluneční brýle, byla to jenom pustá země.*

Jakmile nadvládu nad Fell's Church získali kitsune, stala se z městečka válečná zóna. Děti se obrátily proti vlastním rodičům, náctileté dívky propadly sebepoškozování, město bylo napůl zničeno. Ulicemi tekla krev, všude panovala bolest a utrpení.

Za ním se otevřely dveře. Stefan se obrátil a uviděl paní Flowersovou, jak vychází z domu. Stařenka měla na sobě dlouhé černé šaty a obličej jí stínil slamák ozdobený

umělými květinami. Vypadala unaveně a vyčerpaně, ale úsměv měla stejně milý jako vždycky.

„Stefane,“ oslovila ho, „dneska ráno je svět konečně takový, jaký má být.“ Paní Flowersová přistoupila blíž k němu a vzhledla mu do tváře pohledem plným vřelé sympatie. Chvilku to vypadalo, že se mu chystá položit nějakou otázku, ale na poslední chvíli si to zřejmě rozmyslela a místo toho řekla: „Volala Meredith a taky Matt. Vypadá to, že navzdory vši pravděpodobnosti všichni přežili bez zranění.“ Zaváhala a pak mu stiskla paži a dodala: „Skoro všichni.“

Stefanovi se bolestí sevřela hrud'. Nechtěl mluvit o Damonovi. Nedokázal to, ještě ne. Místo toho sklonil hlavu. „Dlužíme vám za hodně, paní Flowersová,“ řekl a pečlivě volil slova. „Bez vás bychom kitsune nikdy nedokázali porazit – to vy jste je dokázala udržet na uzdě a bránit město tak dlouho. Nikdo z nás na to nikdy nezapomene.“

Úsměv paní Flowersové se prohloubil a na jedné tváři se jí dokonce objevil dolíček. „Děkuju ti, Stefane,“ řekla se stejnou vážností. „Není nikdo, komu bych raději bojovala po boku, než ty a tvoji přátelé.“ Povzdechla si a poplácala ho po rameni. „I když už asi přece jenom stárnu; dneska se mi chce většinu dne prodřít v křesílku na zahradě. Boj se zlem mi vzal víc sil, než tomu bývalo dřív.“

Stefan jí nabídl rámě, aby mohla bezpečně sejít po schodech z verandy, a ona se na něj ještě jednou usmála. „Řekni Eleně, že upeču ty čajové sušenky, které má tak ráda, až bude připravená na chvilku opustit rodinu a přijít na návštěvu,“ oznámila mu a vydala se do růžové zahrady.

Elena a její rodina. Stefan si představil svoji lásku, její hedvábné světlé vlasy, jak jí splývají po ramenou, a malou Margaret na jejím klíně. Elena má teď další šanci na normální lidský život, a to stojí za jakoukoliv cenu.

Byla to Stefanova vina, že Elena ztratila poprvé život – byl o tom přesvědčený s takovou jistotou, až ho to zevnitř užíralo. To on přivedl Katherine do Fell's Church – a Katherine zabila Elenu. Tentokrát Stefan udělá všechno pro to, aby byla Elena v bezpečí.

Naposledy se ohlédl na paní Flowersovou v růžové zahradě, narovnal ramena a vyrazil do lesů. Na prosluněných okrajích lesa prozpěvovali ptáci, ale Stefan mířil hlouběji do přítmí, kde rostly prastaré duby a husté mláží. Tam, kde ho nikdo neuvidí... tam, kde bude moci lovit.

Zastavil se až po několika kilometrech na malém poulouku, sundal si sluneční brýle a naslouchal. Poblíž bylo slyšet jemné zvuky, jak se nějaké zvíře prodíralo podrostem. Soustředil svou mysl na pátrání tím směrem. Byl to králík, srdíčko mu rychle tlouklo a také si hledal snídani.

Stefan na něho soustředil sílu své mysli – *přijď ke mně,*

nabádal ho jemně a přesvědčivě. Vycítil, jak králík na okamžik ztuhl, a pak pomalu vyhopkal zpod keře se skelným pohledem.

Poslušně k němu přišel a na další mentální pobídku se mu zastavil u nohou. Stefan ho sebral a obrátil, aby se dostal k jeho křehkému hrdlu, kde cítil rychlý králičí tep. S tichou omluvou zvířeti se Stefan poddal svému hladu, zabořil špičáky do tepny, pomalu pil králičí krev a snažil se neošklíbat nad její chutí.

Když kitsune ohrožovali Fell's Church, Elena, Bonnie, Meredith a Matt trvali na tom, že ho budou krmit, protože si uvědomovali, že lidská krev mu dodá největší sílu, aby byl maximálně připravený pro těžký boj. Jejich krev byla téměř nadzemsky chutná – Meredithina ohnivá a silná, Mattova čistá a vydatná, Bonniina sladká jako zákusek a Elenina omamná a posilující. Navzdory pachuti králičí krve v ústech se mu špičáky zaostřily, když si připomněl, jak přátelé sytili jeho hlad.

Ale teď už nebudu pít lidskou krev, připomněl si přísně. Nemůže pořád překračovat tuhle hranici, přestože jeho přátelé jsou k tomu ochotní. Ne, dokud nebude ohroženo jejich bezpečí. Přeorientovat se z lidské krve na zvířecí bude velmi nepříjemné, to si pamatoval z doby, kdy poprvé přestal pít lidskou krev – bolavé zuby, nevolnost, podrážděnost, pocit hladovění, přestože žaludek je plný – ale je to jediná možnost.

Když králíkovi přestalo tlouct srdce, Stefan ho pomalu pustil. Na okamžik podržel ochablé tělíčko v dlaních, pak ho položil na zem a přikryl listím. *Děkuju ti, maličký*, pomyslel si. Byl stále hladový, ale pro dnešní ráno je jeden vyhaslý život až dost.

Damon by se mu smál. Stefan ho skoro slyšel. *Ušlechtilý Stefan*, posmíval by se mu, tmavé oči zúžené v napůl přátelském opovržení. *Necháváš si ujít všechno to, co je na upířím životě nejlepší, zatímco bojuješ se svým svědomím, ty blázne.*

Jako kdyby ho přivolal svými myšlenkami, nad hlavou mu zakrákal havran. Stefan na okamžik opravdu očekával, že se ten pták snese k zemi a promění se v jeho bratra. Když se to nestalo, krátce, nevesele se zasmál vlastní hloupostí a překvapilo ho, že to zní skoro jako vzlyk.

Damon se nikdy nevrátí. Jeho bratr odešel. Měli za sebou celá staletí hořkosti a teprve začínali napravovat svůj vzájemný vztah, když se spojili v boji proti zlu, jež neustále ohrožovalo Fell's Church – a snažili se před ním ochránit Elenu. Ale Damon je mrtvý a Stefan je teď jediný, kdo zůstal Eleně a jejím přátelům, aby je ochránil.

Pocítil, jak se mu v hrudi začal kroutit utajený červík strachu. Je toho *tolik*, co se může pokazit. Lidé jsou tak *zranitelní*... a teď, když už Elena nemá žádné výjimečné schopnosti, je stejně zranitelná jako kdokoliv z nich.

Při té myšlence až zavrával a okamžitě vyrazil tryskem přímo k Eleninu domu na druhé straně lesa. Za Elenu je nyní zodpovědný on. A nikdy už nedovolí, aby trpěla.

Chodba nahoře byla skoro stejná, jak si ji Elena pamatovala: naleštěné tmavé dřevo, orientální běhoun, několik malých stolků s různými tretkami a fotografiemi, pohovka u velikého okna s vyhlídkou na příjezdovou cestu.

Ale v půli cesty ke schodišti se Elena zarazila, protože si všimla něčeho nového. Mezi fotografiemi ve stříbrných rámečcích na jednom z malých stolků uviděla obrázek sebe, Meredith a Bonnie, jak se culí s tvářemi těsně u sebe, oblečené v hábitech a čepcích, a pyšně ukazují svoje diplomy. Fotka z maturity!

Byl to hodně divný pocit vidět tu *druhou* Elenu – jinak na ni nedokázala myslet – jak má světlé vlasy stažené do elegantního francouzského copu, smetanovou pleť zčervenalou vzrušením a směje se se svými nejlepšími kamarádkami... a přitom si z toho nepamatuje ani ůuk. Vypadá tak bezstarostně, tahle Elena, tak plná radosti a naděje a očekávání do budoucna. Tahle Elena nemá ani potuchy o hrůzách Temné dimenze, ani o zkáze, kterou tu způsobili kitsune. Tahle Elena je *šťastná*.

Rychle přelétla pohledem i ostatní fotografie a zaznamenala další nové přírůstky, kterých si předtím nevšimla. Druhá Elena se zjevně stala královnou Zimního plesu,

ačkoliv v jejích vzpomínkách korunku vyhrála po její smrti Caroline. Ovšem na tomhle snímku královna Elena oslňuje ve svých světle fialkových hedvábných šatech, obklopená svojí družinou: nadýchaná Bonnie, roztomile se usmívající v zářivě modrém taftu; Meredith působivě oblečená do černé; Caroline s kaštanovými vlasy s ukřivděným výrazem v úzkých stříbrných šatech, které ponechávají představivosti jen velice málo; Sue Carsonová, přitažlivá v bledě růžových šatech, jak se usmívá přímo do objektivu a je tolik, tolik naživu. Eleně znovu vhrkly do očí slzy. Zachránili ji. Elena, Bonnie, Meredith, Matt a Stefan zachránili Sue Carsonovou.

Pak Elenin pohled přistál na dalším snímku, na němž byla teta Judith oděná v dlouhých krajkových svatebních šatech a vedle ní stál pyšný Robert ve fraku. S nimi byla na obrázku ta druhá Elena, evidentně jako družička v šatech barvy jarních listů s kyticí růžových růží. Vedle ní Margaret s plaše skloněnou leskle zlatou hlavou a jednou rukou se držela Eleny za šaty. Měla na sobě bílé dívčí šatečky s dlouhou sukní přepásané širokou zelenou šerpou a ve druhé ruce svírala košík s květinami.

Eleně se trochu chvěly ruce, když obrázek pokládala zpátky. Vypadalo to, že se dobře dařilo jim všem. Jaká škoda, že u toho doopravdy nebyla.

Ze zdola se ozývalo cinkání sklenic a slyšela, jak se teta Judith směje. Odložila všechny podivné pocity, které

v ní vyvolávala tahle nová minulost, již se bude muset naučit. Elena seběhla dolů po schodech, připravená pozdravit se s budoucností.

V jídelně teta Judith nalévala pomerančový džus z modrého džbánu a Robert roztíral těsto na vaflovač. Margaret klečela za svojí židlí a přehrávala rozhovor mezi svým plyšovým králíčkem a tygříkem.

Elena pocítila obrovský příval štěstí – sevřela tetu Judith do pevného objetí a zatočila se s ní dokola. Pomerančový džus se širokým obloukem rozlil po podlaze.

„Eleno!“ plísnila ji teta Judith rozesmátě. „Copak se to s tebou děje?“

„Nic! Prostě tě mám ráda, teto Judith,“ odpověděla Elena a objala ji pevněji. „Dopřavdy.“

„Ach,“ povzdechla si teta Judith a pohled jí zněžněl. „Ach, Eleno, já tě mám taky ráda.“

„Dneska je takový krásný den,“ zatrylovala Elena a odtančila pryč. „Krásný den na to, užívat života.“ Vtiskla polibek Margaret na blondatou hřívu. Teta Judith se natáhla pro papírové utěrky.

Robert si odkašlal. „Máme to brát tak, žes nám odpustila, že jsme ti minulý víkend dali domácí vězení?“

Ehm. Elena se pokoušela vymyslet nějakou vhodnou reakci – ale po tom, čím vším si prošla v minulých měsících, kdy musela spoléhat jenom sama na sebe, jí celá představa domácího vězení uloženého tetou Judith

a Robertem připadala směšná. Přesto vykulila oči a nasadila patřičně kající výraz. „Je mi to vážně líto, teto Judith, Roberte. Už se to nebude opakovat.“ *Ať už je to, co chce.*

Robert se evidentně uvolnil. „Tak už se o tom nebudeme bavit,“ prohlásil se zjevnou úlevou. Sesul jí na talíř horkou vafli a podal jí sirup. „Máš na dnešek naplánováno něco zábavného?“

„Po snídani mě vyzvedne Stefan,“ prohlásila Elena a pak se odmlčela. Když naposledy mluvila s tetou Judith po té příšerné oslavě Dne zakladatelů, byli teta Judith i Robert hodně proti Stefanovi. Stejně jako většina města ho podezírali ze smrti pana Tannera.

Ale v tomhle světě neměli se Stefanem zjevně žádný problém, protože Robert prostě přikývl. A, jak si připomněla, jestliže Strážkyně udělaly to, o co je žádala, je pan Tanner stále naživu, takže Stefana nikdo nemohl podezírat, že ho zabil... Ach, všechno je to tak *matoucí!*

Pokračovala: „Půjdeme se projít do města, asi se k nám připojí i Meredith a ostatní.“ Nemohla se dočkat, až uvidí město zase v jeho staré, bezpečné podobě a až bude se Stefanem a pro změnu nebudou bojovat s nějakým strašlivým zlem, ale prostě se půjdou projít jako normální pár.

Teta Judith se na ni zaculila: „Takže další líný den, co? Jsem ráda, že si dopřeješ pohodové léto, než vyrazíš na vysokou, Eleno. Celý minulý rok jsi tak dřela.“